

De opera 'Het kanaal' is creatief met paraplu's én Shakespeare

Knack VIP - 29 Mei 2017

Gaea Schoeters en Annelies Van Parys maken, in opdracht van het Antwerp Queer Arts Festival, een opera over een hoopvolle vluchteling en een wanhopige transgender.

#####

The Play = Het kanaal

Gezelschap = Muziektheater Transparant

In een zin = 'Een frisse, geëngageerde opera die aantoont dat vreemdelingenhaat van veel tijden is én aan kan zetten tot eigenzinnig muziektheater dat durft kiezen voor eenvoud en geestigheid om een krachtig, vinnig statement te maken over hoopvol leven ondanks de aanzwellende wanhoop.'

Hoogtepunt = Het slot, omdat de twee monologen (en dus het lot van beide personages) daar op een geniale, tragikomische manier versmelten.

Quote = 'Het is het genotype van de zaadcel dat het geslacht van het kind bepaalt. De uitkomst van de eindspurt tussen team X en het team Y. Ik was een balletje op de lat. Team X die een doelkans miste en een Y binnenschoppte, helaas. Gemist. Vergist.'

Meer info: www.transparant.be

Alvorens over deze opera anno 2017 te vertellen, is het nodig u even mee te nemen naar het Londen van William Shakespeare in 1604. Het stikte er van de vluchtelingen. Franse vluchtelingen. Die mensen ontvluchtten Frankrijk na de bloedige Bartholomeusnacht (1572, waarin protestanten vermoord werden). Het gevolg: de vreemdelingenhaat onder de Londenaars groeide. Dat wilden toneelschrijvers Anthony Munday en Henry Chettle verwerken in hun stuk over Thomas More. Ze vroegen aan Shakespeare om voor hen een speech te schrijven waarin More de Londenaars toespreekt en hen duidelijk maakt dat vreemdelingenhaat zinloos is.

Shakespeare deed wat hem gevraagd werd. Het stuk, *Sir Thomas More*, werd geen succes (en werd pas veel later voor het eerst opgevoerd). Vorig jaar werd de passage die Shakespeare schreef - en blijkbaar de enige tekst in zijn handschrift die bewaard gebleven is - online gezet door The British Library. Gaea Schoeters vroeg Annelies Van Parys - die zich momenteel werkelijk ontpopt tot een van de veelbelovende operacomponisten van haar generatie, zij verraste onlangs ook met *The Diary of One Who Disappeared* om deze tekst op muziek te zetten. Van Parys schreef intieme songs (met luit als begeleidingsinstrument) voor de sopraan Naomi Beeldens. Zij brengt de songs op een opvallend expressieve manier en kwijt zich op die manier uitstekend van haar taak als 'commentator' bij de monologen die Katelijne Verbeke en Adams Mensah afwisselend brengen. De twee monologen vormen samen een scherpe, maatschappijkritische tekst met een geweldig tragikomische pointe. Regisseurs Romy en Gable Roelofsen plaatsen de performers op een scène vol euh... paraplu's. Ja hoor, er is een link met water en de zorgen van je af laten glijden of opgevangen worden (als je de paraplu omgekeerd plaatst) maar echt werken doet het decorbeeld niet. De paraplu's passen bij de tekst en de muziek als een tang op een varken.

Desalniettemin zijn Schoeters' tekst, Van Parys' compositie en het spel van de performers (zowel de zangeres als de spelers) krachtig genoeg om overeind te blijven ondanks die overbodige paraplu's die te veel willen uitdrukken en daardoor vooral nietszeggend zijn. Het maakt *Het kanaal* tot een frisse, geëngageerde opera die aantoont dat vreemdelingenhaat van veel tijden is én aan kan zetten tot eigenzinnig muziektheater dat durft kiezen voor eenvoud en geestigheid om een krachtig, vinnig statement te maken over hoopvol leven ondanks de aanzwellende wanhoop.

Smaakmaker: